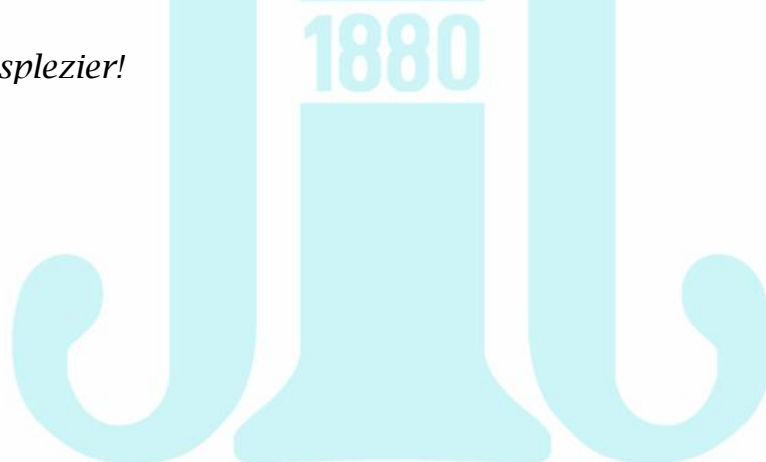

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**BEGOT, BEGOT...
VROUWEN OP UW KOT?**

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880

Maurice Habex

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2002
Nr. 2316

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BEGOT, BEGOT... VROUWEN OP UW KOT?* op te voeren moet de naam van auteur *MAURICE HABEX* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/034
ISBN 978-90-385-04391

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Maurice Habex
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5à7 dames – 3à4 heren)

MON, 45 jaar, ambtenaar bij het ministerie van..., Door toedoen van zijn venijnige echtgenote heeft hij nooit de kans gehad zich verder te ontplooien.

FLOR, zijn venijnige echtgenote, heeft steeds op alles en nog wat commentaar voor wat betreft het doen en laten van haar echtgenoot; "zij draagt de broek."

JACQUELINE Van der Aerden, begrafenisonderneemster, zij springt bij op drukke momenten in de begrafenisonderneming van haar vader. Zij is van Franse afkomst en heeft een ietwat verleidelijke en vertrouwensvolle uitstraling.

PASTOOR Tijdgat, met hedendaagse opvattingen, neemt rustig zijn tijd en zit niet verlegen voor een koekje, een sigaar of een borrel, hij heeft duidelijk tijd zat.

TOINEKE, Mon zijn boezemvriend, werkt (???) reeds jaren bij Belgacom, is nooit getrouwd geweest maar kent wel de geneugten des levens.

CATHO, buurvrouw, bemoeizuchtig iemand die door haar medeleven en behulpzaamheid alles tracht aan de weet te komen.

LOWISKE, haar 35 jarige dochter, traag van begrip, heeft nog nooit een geschikte partner gezocht, zwijg stil van gevonden.

SOFIE, verzekeringsagente, vlotte en charmante jongedame, nogal zakelijk maar toch begripvol voor onverwachte situaties.

LOULOU, escortedame, probeert duidelijk door haar overdreven make-up haar leeftijd te verbergen, haar leeftijd geeft echter geen probleem want zij kent haar stiel. (Mogelijke dubbelrol voor Flor)

BIGOUX, zoon van Loulou, heeft zijn vader nooit gekend, heeft een uitgesproken vrouwelijk karakter (hoe kan het anders met zo'n moeder), in opleiding bij zijn moeder. (Mogelijke dubbelrol voor Pastoor Tijdgat)

JOULIA, halfzuster van Flor, indertijd toen haar moeder hertrouwde is zij uitgeweken naar Amerika en heeft zich daar ontpopt als de meeste succesvolle zakenvrouw. (Mogelijke dubbelrol voor Sofie)

KORTE INHOUD

Mon Vanoppen, een 45-jarige ambtenaar wordt reeds jarenlang getergd door zijn venijnige echtgenote Flor. Na de zoveelste echtelijke woordenwisseling, waarbij het laatste woord nog niet is gezegd, besluit Mon om niet meer toe te geven aan de klagende woordenstroom van zijn echtgenote. Hij besluit om niet meer in te gaan op de reclamaties en zet de klank op "af." Het gevolg is dat Mon in een diepe slaap en droom verzeild geraakt.

En hoe kan het anders op zo'n gespannen ogenblik? Hij droomt van zijn echtgenote. Zij is overleden en begraven. Voor Mon gaat er nu een hele andere wereld open.

De dochter van de begrafenisondernemer komt afrekenen en...???

De pastoor brengt Mon een bezoek en...???

Toineke, Mon's beste vriend, tracht op alle vlakken te helpen, doch...???

Catho & Lowiske, de buurvrouw en haar dochter doen hun uiterste best, maar...???

Sofie, de verzekeringsagente komt en...???

Loulou & Bigoux, een raar koppel willen ook hun steentje bijdragen...???

Joulia, de succesvolle zakenvrouw, komt op de proppen met een voorstel...???

Enfin. De titel spreekt voor zichzelf en hoe het allemaal verloopt en afloopt gaan we hier natuurlijk niet uit de doeken doen.

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel

(De kamer is leeg. Flor komt met overdreven boos gezicht op vanuit de keuken. Haar handen afdrogend aan haar werkschort, zij gaat naar de logeerkamer om de strijklank en het strijkijzer te halen, zet deze al mokkend neer voor de zithoek, steekt de stekker in en gaat naar de garage terwijl ze door haar houding duidelijk maakt dat het zo niet verder kan. Door de langdurige stilte en haar houding wordt de spanning opgedreven. Wanneer zij af is wordt deze spanning nog wat ondersteund door enkele noten muziek. Flor komt terug uit de garage met een mand met allerhande wasgoed met in hoofdzaak gewassen hemden. Ze gooit ze kwaad neer. Voelt aan het ijzer of het warm genoeg is en begint het eerste hemd te strijken. Door haar korte en kordate bewegingen en haar boze mimiek maakt zij het publiek duidelijk dat het gemeend is. Vervolgens begint zij aan het tweede hemd. Wanneer de spannende stilte ten top is zegt zij al grommelend en op een erg kwade toon)

FLOR : Zo kan dat hier niet verder gaan... Ik moet hier alles doen... Bekijk dat hier eens... Vijftien hemden op één week tijd... En Mon maar het heerke uithangen op het ministerie... En dan als hij thuiskomt regelrecht zijn volière in... (*Mon naäpend*) Ik ga mijn vogeltjes verzorgen, zegt hij dan... Ofwel den tuin in, zijn bloempjes en plantjes... Wat zeg ik..? Bloempjes en plantjes..? Zijn onkruid ja... Dan gaat meneer zijn onkruid verzorgen. Maar dat zal hier veranderen. Ik zal hem seffens zijn soep eens uitscheppen. Je zult het zien... Je zult het zien... Ik zeg het je... Seffens komt hij door die deur naar binnengestapt... En wedden... Wedden dat hij zijn botten nog aan heeft? Zijn hemd bevuild of zijn broek gescheurd heeft. Maar ik laat het daar niet bij, dat je dat maar weet.

(Flor is intussen al aan het derde hemd begonnen. Mon komt op vanuit de keuken, met zijn botten aan, zijn broek gescheurd, zijn wit hemd bevuild en zijn

das nog aan. Hij heeft een kanarievogeltje in de ene hand, een klein bekertje in de andere hand en een fles water onder de arm. Hij gaat tot aan de tafel.)

Voilà... Wat heb ik je gezegd?

MON : *(Hij heeft de laatste woorden gehoord)* Wat heb je gezegd?

FLOR : *(Kwaad)* Awel dat het hier zo niet verder kan. Ik heb het juist nog gezegd. Seffens komt meneerke...

MON : *(Onderbreekt haar in haar gesprek)* Meneerke...? Wie heb je nu weer uitgenodigd? *(Zet intussen de beker en de fles op tafel en gaat naar de slaapkamer om wat medicijnen en een vogelkooitje te halen voor het arme diertje. Hij zet zich aan tafel, zet het vogeltje in het kooitje en begint zorgvuldig met flesjes, druppeltellers en dergelijke het geneesmiddel klaar te maken.)*

FLOR : Niemand! Ik heb juist gezegd dat je door die deur zou binnenkomen met je botten aan, *(Gaat naar Mon toe en wijst hem op zijn bevuild hemd en zijn gescheurde broek)* Je hemd bevuild en je broek gescheurd en voilà hier is 't bewijs al. Je hebt totaal geen respect voor mijn werk.

MON : Dat is dan wederkerig hé. Als ik ons vogeltjes niet voeder dan zijn ze morgen allemaal kapot. Bekijk dat beestje hier maar eens. Die heeft iets verkeerd gegeten en ik verdenk er jou sterk van dat je daar weer van die schillen van die buitenlandse legumen hebt ingegooid, lichees of mango's of hoe heten die dingen allemaal.. Dat is het zeventiende beestje al deze week. Ik zal het weer maar wat extra verzorging geven en bijzetten op de kop van ons bed.

FLOR : Ja, zet het maar bij in onze volière. *(Terug naar de strijk, enkele ogenblikken stilte)* ... Je zou beter mij wat verzorging geven.

MON : *(Begint zich ook op te winden)* Ik zal jou seffens ook een paar druppels geven op de kop van 't bed, dan kalmeer je misschien wat.

FLOR : Daar zou je nog bekwaam voor zijn ook. Bekijk dat hier eens. *(Toont de gestreken en de ongestreken hemden)* Vijftien hemden op één week tijd... Maar het is allemaal verloren moeite. Bekijk jezelf eens. Je laatste nieuwe hemd met olievlekken. Je beste broek naar de vaantjes en dan zal ik nog maar zwijgen zeker van dat op- en afgeloop met je vuile botten.

MON : *(Nog steeds bezig met het bereiden van het medicijn en het verzorgen van de*

kanarie) Ik heb mijn voeten afgeveegd.

FLOR : Je had juist zo goed je pantoffels kunnen aandoen.

MON : Ik had mijn handen vol, dat heb je toch duidelijk gezien.

FLOR : Ik heb mijn handen ook vol, of zie je dat niet? Ik vraag mij toch af waarom dat je twee hemden per dag nodig hebt op je werk...

MON : Zijt maar blij dat ik hier 's avonds geen ander meer aandoe, want dan had je er nu 21 te strijken in plaats van 14.

FLOR : Hou maar op met je flauwe praat... (*Strijkt verder*) Noem mij nu eens één man, die iedere morgen een proper hemd meeneemt naar zijn werk...

MON : Mijn collega's op 't ministerie allemaal. Ik heb je toch al zo dikwijls de situatie op het werk uitgelegd. Wij zitten daar met 9 personen op een bureeltje van nog geen 4 op 4, drie mannen en zes jonge vrouwen...

FLOR : Dat zijn er dan twee per man!

MON : Juist ja, twee per man, één opstelster en één typiste, en als die eens beginnen met hun...

FLOR : (*Snel invallend*) Beginnen met wat...?

MON : Neen..., neen... Niet wat je denkt. Als die eens beginnen met hun geurbehandelingen, een sprayke hier een sprayke daar, een deodorantje hier een deodorantje daar, dan zitten wij daar midden tussen en dan stinken wij ook mee. Op die manier kunnen wij toch 's middags geen mensen ontvangen aan het loket, dat kan toch niet. Begrijp dat dan toch...

FLOR : Begrijpen, pfff.... Ja voor alles is een uitleg... Maar ik geloof er helemaal niks van... Nu ja, helemaal niks is veel gezegd, die jonge vrouwen zitten er wel voor iets tussen. Ik ken je...

MON : Maar enfin... Nu nog schoner, seffens gaat ze nog zeggen dat ik...

FLOR : Zwijg maar, 't is al lang goed. Ik heb je uitleg niet nodig. En die vijfduizend frank vorige maand zal daar ook wel iets mee te maken hebben. Nog goed dat ik hier de financiën allemaal regel want anders zou jij je gang nogal gaan.

MON : (*Kordaat*) Ja. Ik zou mijn gang nogal gaan... Je zou me beter wat opslag geven in plaats van altijd maar te reclameren en te lamerteren... Ik moet alle weken komen smeken en bidden om wat geld op zak te hebben.

FLOR : Pfff... Waarvoor moet jij geld hebben? (*Mon antwoord al niet meer*) Allez,

vertel op! Waarvoor moet jij geld hebben?

MON : Tja..., alles slaat op. De sigaretten zijn alweer opgeslagen, het bier slaat op, alles slaat maar op... Een pintje kost straks ook al 40 fr. Maar wat ik van jou wekelijks krijg, is sinds dat we getrouwd zijn niet meer aan de index aangepast, integendeel... *(Hij ruimt zijn benodigdheden op en brengt ze terug. Vogelkooitje met kanarie en medicijnen naar de slaapkamer. De fles en de beker naar de keuken enz.)*

FLOR : Drinken hebben we genoeg in huis. Ik breng je alle weken 3 flesjes bier mee. Dat is over den andere dag één...

MON : *(Vanuit de keuken)* Dat is nogal iets, over den anderen dag één...

FLOR : Tut, tut... Tut... Laat mij uitspreken, ik ben aan 't woord... Drinken hebben we genoeg in huis en dan zwijg ik nog over die fles klare die ik over twee jaar voor jouw verjaardag heb meegebracht.

MON : Ja, over twee jaar... *(Haalt tabak en sigarettenmachientje uit de buffetkast, zet zich aan tafel en begint zijn sigaretten voor morgen te rollen)*

FLOR : Ja, over twee jaar en al twintig jaar lang. Ik was dat dit jaar weer van plan, maar als je zo verder gaat dan denk ik er sterk aan om nog eens een jaartje over te slaan.

MON : Maar allez nu. Dat is dan alle vier jaar... Toineke haalt alle weken een ganse bak bier en alle weken een fles klare...

FLOR : Laat Toineke er buiten. Dat is een jonkman. Die doet bij hem thuis en met zijn geld wat hij wil. Jij bent met mij getrouwd en hier doe ik met ons geld wat ik wil. *(Mon steekt een sigaret aan)* En dat roken dat moet je ook maar laten, dat is niet alleen slecht voor de gezondheid maar ook slecht voor de meubels en het behang.

MON : 't Is al goed... 't Is al goed... Ik zeg al niks niet meer... *(Hij gooit zijn sigaret in de asbak en zijn tabak ed. terug in de kast en gaat naar de zithoek. Zet de TV aan en legt zich neer op de achterste zitbank.)*

FLOR : Jij hoeft ook niks te zeggen, ik zal je dat hier wel eens in twee woorden duidelijk maken,...

MON : Wat zegt je, in twee woorden? Laat mij niet lachen...

FLOR : Let maar goed op hé manneke of ik geef je morgen al je hemden ongestreken

mee naar 't werk. Dan hebben die poppekes ook nog iets anders te doen en je kunt je gang gaan. Dan heb je van mij geen last meer.

(Mon is het gezaag meer dan moe en laat haar maar door zagen. Hij zegt niks meer met woorden. Geeft enkel antwoord met gebaren en mimiek. Er volgt nu een gespannen stilte, eventueel met enkele noten muziek ter ondersteuning van de mimiek. Deze muzikale ondersteuning kan een synchronisatie zijn van de zogezegde film op TV)

(Mompelend tegen zichzelf) Ik ben dat hier kotsbeu... Maar dat zal veranderen... (Mon is reeds in een diepe slaap. Flor heeft haar strijk voor de helft gedaan. Mon begint te snurken) Voilà, daar heb je 't weer... Hij is al vertrokken... En dan doet een mens al alle moeite van de wereld om hem dat aan zijn verstand te brengen. Allemaal vergeefse moeite. Probeer met zo iemand maar eens tot een fatsoenlijk gesprek te komen. Ik stop er mee... (Al grommelend trekt zij de stekker uit, laat de strijk staan en gaat naar de keuken, haalt een glas water, zet het glas water naast de wekker op de buffetkast, draait de wekker op.) Ik ga mijn nest in... Dat hij hier maar blijft liggen, ik wil hem niet meer in mijn bed. (Gaat naar de TV en schakelt hem uit. Ze pakt de wekker en het glas water mee, gaat richting slaapkamer en knipt het licht uit. We krijgen enkele muzikale tonen te horen hetgeen duidelijk de indruk geeft van "Wat gaat er nu gebeuren? Pop... Pop... Pooooooooooooooooop?")

Tweede tafereel

(Lichtspot op de slapende Mon. Van langzaam opkomend tot op volle sterkte. Op de achtergrond horen we begrafenismuziek. We zien aan de minieme bewegingen en de mimiek van Mon dat het hem goed doet. In zijn droom is zijn vrouw overleden en begraven en kan hij nu verder doen en laten wat hij wil. Door de steeds sterker wordende mimiek en de muzikale ondersteuning van begrafenismuziek met een overgang naar de vogeltjes in de lente wordt een

beloftevolle sfeer geschapen. De dochter van de begrafenisondernemer komt afrekenen. Zij is van Franse afkomst hetgeen duidelijk te merken is aan haar accent, soms zoekt ze naar haar woorden. Zij belt aan de voordeur. Mon droomt rustig verder. Zij belt nogmaals en wanneer zij uiteindelijk geen gehoor krijgt stapt zij via de achterdeur naar binnen terwijl zij met een Frans accent roept)

JACQUELINE : Allooo... Allooo... Is hier iemand thuis, allooooo...

(Mon wordt heel versuft wakker. De verschijning van zo'n knap ding doet hem helemaal wakker worden. Mon is direct weg van haar charmes, maar durft het niet dadelijk uiten. Jacqueline gaat tot bij Mon in de zithoek.)

Bonjour, enfin... Goede dak, ikke ben Jacqueline Van der Aerden, de dokter van Jean Van der Aerden de begrafenisondernemer.

MON : Wat je me nu zegt. Ik wist niet dat Jean ziek was.

JACQUELINE : Non, non. Ik ben de dokter van Jean Van der Aerden.

MON : Ach zo, de dochter van...

JACQUELINE : Qui. Ikke had al deux maal kebeld maar niemand kwam de deur opendoen. Ik ben dan maar langs akter binnen gekoom.

MON : Maar allez, ik wist niet dat Jean de grafmaker zo'n knappe dochter had. Kom zet je. *(Jacqueline neemt plaats naast Mon in de zithoek.)*

JACQUELINE : *(Gecharmeerd door deze woorden)* Merci. monsieur. Ja weinike mensen kennen mij. Ikke zijn vanaf mijn terde jaar, na de skeidink van ma mère et mon père, bij mon oncle in de waal. Ikke zijn daar krootkebrackt. Ikke nu mon papa ier help om de Vlaams te leer.

MON : Allez, wat je me nu vertelt.

JACQUELINE : Oui, mon papa eeft zoveel travail... *(Zoekt naar het Nederlands woord.)* Euh... Mais enfin, oe zekt kij travail in het Vlaams?

MON : Travail... Euh... Werk.

JACQUELINE : Juist ja, mon papa heeft veel werk.

MON : Mijne papa...

JACQUELINE : Oe, mijne papa?

MON : Nee, nee... Ik wil maar zeggen... Wij zeggen niet mon papa maar wel mijne papa.

JACQUELINE : A zo... *(Al lachend)* Kij zijt ene lieve meneer. *(Klopt op zijn knie)* Kij mij leer de Vlaams.

MON : Oh... Maar dat is geen probleem, ik kan je nog veel meer leren. *(Klopt haar op de knie)*

JACQUELINE : Mais dat is formidabel. Wat kunt kij mij nok allemaal leer? *(Herzet zich door zich 30€ te verdraaien dat ze hem recht in de ogen kan kijken)*

MON : *(Beseft plots dat dit wel eens dubbelzinnig kan worden opgevat en herzet zich ook, maar dan wat verder van haar verwijderd.)* Tja... Van alles hé. Van de bloemetjes, de bijtjes, de vogeltjes enz.

JACQUELINE : Oh... Ik ook hou van vokelen *(Zet zich weer korter bij)*

MON : Nee, nee... *(Neemt weer afstand)* dat is iets anders.. Van de vogeltjes bedoel ik.

JACQUELINE : Oe? Vokeltjes en vokelen is dat niet hetzelfde?

MON : Nee, nee... Daar is een heel verschil tussen. De vogeltjes, de bloempjes en de bijtjes dat heeft allemaal wat met elkaar te maken... Dat is de natuur hé.. Snap je het?

JACQUELINE : En vokelen, wat is dat dan?

MON : Ja..., dat... Euh... Hoe moet ik dat uitleggen... Dat... *(Met zijn blik van haar afgewend)* Dat heeft ook iets te maken met de natuur. Maar dat is toch heel anders. Weet je wat, ik zal je dat later eens uitleggen als ik wat meer tijd heb. Nu ter zake... Je vader heeft je zeker gestuurd met de rekening van de begrafenis?

JACQUELINE : Inderdaad, de rekening. *(Haalt de rekening uit haar tas en geeft ze in gesloten omslag aan Mon.)*

MON : Hela... Dat valt mee... Dat kost mij zelfs minder als dat ze mij anders twee maanden zou gekost hebben. Kom hier, dat ik je onmiddellijk betaal. *(Neemt chequeboekje en schrijft een cheque uit)*

JACQUELINE : *(Terwijl zij even rondkijkt in de woning:)* Kij hier woont praktick, mooie krote kamer, kezellike zithoek. Ikke me ier direk voel thuis. Misskien ik hier kunnen komen logeer.

(Mon is intussen de cheque aan 't schrijven. Bekijkt haar zo van een manier "daar zit eigenlijk toch wel iets in", hij durft het echter niet onmiddellijk toegeven.)

Ja, ja.. Ikke zoek nok ene dak boven mijn oofd. Ikke ier misskien kunnen logeer en kij mij dan leer de Vlaams en mij leer over vokelen.

MON : De vogeltjes... Jij hier logeren...? Daar had ik nog niet aangedacht... *(Denkt na..)*

JACQUELINE : Kij dus niet zekt, neen!

MON : Nee, nee... Ja... Ja...

JACQUELINE : *(Een beetje verontwaardigd)* Hoe? Wat kij nu bedoelt: nee, nee... Ja, ja... ?

MON : Ik zeg niet nee... En ik zeg niet ja... Ik zal daar eens over nadenken. *(Heeft de cheque klaar. Jacqueline heeft intussen terug plaats genomen in de zithoek.)*
Hier sé, ik heb het bedrag maar afgerond, de rest is voor jou als drinkgeld. *(Geeft haar de cheque)*

JACQUELINE : *(Ontvangt de cheque, bekijkt deze en is heel verbaasd)* Maar mijnheer, kij zijt wel erg royaal. Het is precies alsof kij zijt content omdat kij van je vrouw verlost zijt?

MON : En of ik content ben. Je moest eens weten wat ik heb afgezien met dat krenge, met die tang.

JACQUELINE : Krenge? Tang? Wat is dat monsieur?

MON : Zeg maar Mon.

JACQUELINE : Hoe? Mon? Daarstraks kij zegt dat ik niet moet zeggen mon en nu kij zegt ikke wel moet zeg Mon. Ikke niet bekriep.

MON : Kijk hé, ik heet Mon, dat is mijn voornaam maar als jij praat van mon dan is dat mijn in 't Vlaams, mon père is mijn vader, ma mère is mijn moeder.

JACQUELINE : Aha.. Et mon Mon: is mijne Mon. Hi... Hi... Hiiiiii... *(Beiden lachen)*

MON : Juist ja, dat heb je heel goed begrepen.

JACQUELINE : Ik wil kij zijt mijne Mon, ikke hier komen logeer, kij mij leer spreek de Vlaams, kij zijn heel royaal. *(Klopt hem nog eens op zijn knie, en laat haar hand liggen)* Kij zijn heel lief, kij hebben een praktike woning, kij mij veel

kunnen leer over vokelen...

MON : *(Haar verbeterend)* Over de vogeltjes. *(Nog nadenkend over het gedane voorstel, wil haar nog wat aan de draai houden want hij wil wel ingaan op haar voorstellen maar weet niet goed hoe er aan te beginnen. Hij voelt zich zo een beetje gegeneerd met die hand op zijn knie en springt recht)* Je hebt misschien wel goesting in een tasje koffie en een koekje.

JACQUELINE : Oh, dat is fijn dat kij mij dat presenteert.

MON : *(Mon maakt aanstalten om naar de keuken te gaan. Op dat ogenblik gaat de bel van de voordeur. Vanuit de keuken)* Daar, nog volk... Luister jij eens wie het is terwijl ik de koffie zet.

JACQUELINE : Dat is geen probleem. *(Naar de parlefoon)* Alloo... Wie... Pastoor Tijdk... Ik ben de dokter va... Non, non de dokter van de begrafenisondernemer. Entré monsieur. Pastoor... *(Zij drukt op de deuropener en gaat richting hall terwijl zij Mon roepend verwittigd)* Het is Pastoor Tijdkat.

MON : *(Vanuit de keuken roepend)* Tijd zat bedoel je zeker!

JACQUELINE : Oh, dan heb ik hem verkeerd verstaan. *(Roept richting Hall)* Entré monsieur Pastoor Tijdzat.

PASTOOR : Wablief? Tijd zat...? *(Komt al lachend binnen)* Dat heb ik ook ja... Hahahahahaha... *(Geeft haar een hand en een schouderklopje)* Zo, zo... Jij bent de dochter van Jean Van der Aerden. Ja, ja je vader heeft me dikwijls over jou verteld.

MON : *(Mon op vanuit de keuken, met een dienbord met de tassen, melk, suiker, en dergelijke..., zet dit op de tafel en geeft de pastoor een hand, de pastoor geeft Mon, op zijn gebruikelijke manier, een hand en schouderklopje.)* Dag meneer Pastoor, ik ben blij dat je even binnenwipt.

PASTOOR : Ja, ik was toch juist in de buurt en het is toch normaal dat ik mijn parochianen in een periode van afscheid van hun geliefde wat steun in hun verdriet.

MON : *(Terzijde, met een knipoog naar Jacqueline)* ...afscheid en verdriet... Hhhhhiiii...

PASTOOR : Wablief?

MON : We wilden juist een tas koffie drinken zoals je ziet... Je drinkt toch eentje mee

zeker.

PASTOOR : Zoiets kun je moeilijk weigeren hé juffrouw. *(Zet zich ongegeneerd reeds klaar aan tafel (stoel 2), Jacqueline volgt aarzelend zijn voorbeeld (stoel 1)).*

(Mon haalt nog een tas in de keuken, en een doos koekjes in de buffetkast)

JACQUELINE : Dat vind ik ook mr. Pastoor. Mensen zoals mijne hebben behoefte aan wat keuzelschap zo de eerste dagen na het verlies van hun keliefde.

PASTOOR : *(Bekijkt Jacqueline)* Hoe mensen zoals mijne...? *(Heel ongegeneerd neemt hij melk en suiker en kiest het lekkerste en grootste koekje)*

MON : *(Zet zich aan tafel (stoel 3))* Zij vergist zich meneer Pastoor. Zij bedoelt natuurlijk Mon maar ik heb haar daarstraks geleerd dat ene Franse mon in het Vlaams mijn betekent en dat ik met mijne voornaam Mon heet. Zij gooit die twee woorden voortdurend door elkaar. *(Allen lachen met deze verspreking. De pastoor neemt nog een koekje)* Je hebt misschien ook nog graag een borreltje in je koffie, meneer Pastoor?

PASTOOR : *(Bedenkt zich niet en geeft duidelijk te kennen dat hij dit niet zal weigeren)*
Niet er in maar wel er bij als het kan.

JACQUELINE : Ikke lust ook van de borrel.

MON : *(Haalt de fles en drie borrelglasjes)* Zo ben ik ook, vroeger kreeg ik daar nooit de kans voor, dan moest ik dat altijd achter hoek of kant doen, nu mag ik zelf iemand een borreltje presenteren.

PASTOOR : Zo zie je maar, het leven heeft ook nog zijn mooie kanten ondanks de droeve momenten die we soms moeten doorstaan. *(Neemt nog een koekje, drinkt zijn borreltje leeg, schuift het naar Mon om nog eens vol te doen)*

MON : *(Terzijde richting Jacqueline, doelend op de houding van de Pastoor)* Mooie kanten... Zeg dat wel... Maar...

PASTOOR : *(Onderbreekt Mon)* Kom, kom niks te maren... Daar kunnen wij als aardse wezens toch niks aan veranderen. Dat is de wil van Onze Lieve Heer. *(Giet zich nog wat koffie in)*

MON : Onze Lieve Heer..? Als ik die eens tegenkom, ik betaal hem direct een pint.

PASTOOR : *(Weer niet begrijpend)*

MON : *(Speelt het spel en pakt zijn zakdoek en doet of hij weent)* Ja... Straks zit ik hier weer zoals een klein kind.

JACQUELINE : *(Speelt nu het spel ook mee en maakt van de gelegenheid gebruik om haar voorstel kracht bij zetten, staat recht en gaat tot achter Mon en pakt hem met de schouders vast)* Maar mon Mon tock, ik heb je tock al voorkesteld om hier te komen logeer.

PASTOOR : Zou je dat echt willen Jacqueline?

JACQUELINE : Ja, mijnheer pastoor. Ik ben nu toch voor een tijdje hier in Limburg om mijn Vlaams wat bij te prakiseer, en dat is best wel te combineer. Ik kan mijn Vlaams leren en Mon zit hier niet zo alleen, ik kan hem helpen met zijn huishouden en met *(denkt na)* ...te vo...

MON : *(Over zijn schouder heen doet hij teken dat het vogeltjes zijn)* ...met de vokeltjes.

PASTOOR : Maar dat is toch formidabel Mon. Zo'n voorstel mag je zeker niet in de wind slaan. Ik ken mensen die al jaren lang zitten te treuren, en wegzinken in hun verdriet.

MON : Jij hebt goed praten mr. Pastoor, maar wat gaan de mensen denken als ik nu zo dadelijk een andere vrouw in huis haal?

PASTOOR : Kom, kom Mon. Van wat de mensen vertellen moet je je maar niets aantrekken. Van de pastoors praten de mensen ook.

MON : Zeg mr.Pastoor, ken je die laatste nieuwe mop al? Van de pastoor, zijn meid en de bisschop.

PASTOOR : *(Denkt even na..)* Ja ja, de deken heeft ze mij verteld.

MON : Dat is een goede hé. *(Beiden lachen)*

PASTOOR : *(Hij wil nog een koekje nemen maar ziet dat de lekkerste op zijn. Neemt dan de fles en giet voor hem nog een borrel in.)* Kom, drink nog maar een borreltje, dat zal je goed doen.

MON : *(Neemt het borrelglaasje van de pastoor)* Dank je, meneer Pastoor.

PASTOOR : *(Giet dan Mons glaasje vol en drinkt.)* Neem dat voorstel van Jacqueline rustig aan, je hebt mijn zegen, en moesten er problemen zijn, *(tegen Jacqueline)* dan kan je altijd op mij rekenen.

MON : Oké, mr. Pastoor.

(Jacqueline dol gelukkig)

PASTOOR : Voilà, dan stap ik maar eens op. *(Drinkt nog vlug zijn borrel leeg. Voelt in zijn bovenzakje zogezegd naar een sigaar.)*

MON : *(Heeft het natuurlijk snel begrepen en presenteert de Pastoor dan maar een sigaar.)* Wacht meneer Pastoor, hier.. Pak nog een sigaar mee voor de steun die je mij hebt gegeven. *(Hij wil de pastoor een sigaar presenteren maar ziet dat er nog een duur exemplaar in 't kistje ligt, draait zich om, haalt de dure sigaar eruit en houdt deze achter zijn rug verborgen.)*

PASTOOR : *(Neemt een gewone sigaar uit het kistje)* Bedankt, Mon.

(Mon legt, iets te vlug, de dure sigaar terug. De pastoor merkt dit en wisselt de gewone sigaar met het dure exemplaar)

MON : Maar mijnheer Pastoor, die kleine zijn veel gezonder dan die dikke.

PASTOOR : Awel, dan neem ik ze alle twee. *(Geeft Mon een hand en klopt hem met de andere hand vertrouwelijk op de schouder)* Maak het goed en zorg dat ons Jacquelientje vlot haar Vlaams kan gebruiken. *(Jacqueline knijpt een oogje op Mon ter bevestiging)* Dan kan zij mij binnenkort helpen als lector in de hoogmis en de mensen zullen dan zeker begrijpen dat er niks verkeerd aan de hand is.

MON : Bedankt Meneer pastoor.

PASTOOR : *(Gaat vervolgens naar Jacqueline, geeft haar eveneens een hand en een schouderklopje)* Juffrouw Jacqueline, bedankt voor je voorstel om hier te komen logeren. God zal het je lonen en Mon, zal je hulp weten te waarderen.

JACQUELINE : Dat is met veel plezier kedaan meneer Pastoor

PASTOOR : Mon, doe het goed, hou je been stijf.... Enfin, stel het goed.

(Mon, nog altijd niet beseffend, hoe de pastoor er in geslaagd is om hem twee sigaren afhandig te maken, staart voor zich uit, met het sigaren kistje in de hand. Terwijl de pastoor hem nogmaals een hand wil drukken steekt hij hem de

ganse kist toe. De pastoor neemt dankbaar het ganse kistje aan en verlaat de woonkamer via de hall.)

MON : *(Zich plots realiserend..)* Begot, begot nu is hij met al mijn sigaren weg.

JACQUELINE : *(Dolgelukkig)* Dan ka ik ook maar es snel naar mon père om hem de cheque te keef en hem te vertel dat ik een logeerkamer kevonden heb. Oh.. Ik ben zo kelukkig. *(Gaat naar de zithoek haar handtas halen)* Ik ka dadelijk mijn valies haal en dan kom ik mij installeer. Oh Mon... Ik heb u nok niet bedankt omdat kij zo snel bent inkekaan op mijn voorstel. Kom ier... *(Ze staat nu op de eerste/tweede trap van de zithoek. Pakt het hoofd van Mon vast met twee handen en kust hem op zijn voorhoofd, zijn linker en zijn rechter wang)*
Bedankt Mon, tot sebiet.

(Mon is een beetje versuft van de plotse reactie, hij weet niet direct wat hem allemaal is overkomen en heeft nauwelijks de tijd om hierop te reageren. Terwijl Jacqueline naar de achterdeur toestapt komt Toineke, de boezemvriend van Mon, binnen via de achterdeur.)

(Overdreven vriendelijk en opgewekt wenkt zij naar Toineke bij het naar buiten gaan.) Bonjour monsieur.

TOINEKE : *(Op dezelfde vriendelijke toon en beweging)* Bonjour Madame.

(Jacqueline af via de achterdeur)

MON : Het is nog juffrouw, Toineke.

TOINEKE : *(Is duidelijk op de hoogte van het geluk wat Mon is overkomen met het stergeval van zijn vrouw. Hij maakt meteen al een plezante opmerking betreffende de aanwezigheid van het jong vrouwelijk schoon)* Jij laat het ook niet koud worden hé Mon, dadelijk zo een jong poelleke in huis...

MON : *(Wil het nog niet verklappen tegen Toineke dat zij komt logeren)* Het is niet wat je denkt Toineke, dat is de dochter van Jean de grafmaker, die is komen afrekenen.